

عنوان مقاله:

تحلیل سیاست های شهری مواجهه با اسکان غیر رسمی در ایران

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی عمران ، معماری و منظر شهری (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

جمال رشیدی - کارشناس ارشد پژوهش اجتماعی و پژوهشگر مسایل شهری

خلاصه مقاله:

نظامهای برنامه‌ریزی و سیاستگذاری شهری از جمله مهمترین عوامل شکل‌دهنده به فضاهای سکونتگاهی در شهرهای جهان معاصر هستند. رویهها، برنامهها و طرحهای مستخرج از آنها میتوانند هم مقوم فضاهای سکونتگاهی بیکفیت در شهرها باشند و هم نابرابریهای فضایی را تشدید کنند. در این بین، نظام مدیریت شهری در جامعه ایران، با اتخاذ رویکرد غیرشمولگرا در قبال فقرای شهری، باعث شده تا محلاتی در شهرهای کشورمان شکل بگیرند که از کمترین میزان خدمات و امکانات برخوردار باشند. در مقاله حاضر با استفاده از روشهای تحلیل اسناد و برنامههای مدیریت شهری در شهرهای سیرجان، میاندوآب، سمنان و نیشابور و نیز فوکوس گروپ و مصاحبه با اهالی ساکنین سکونتگاههای غیررسمی این شهرها و مدیران شهری مربوطه، سعی شده است تا دادههایی در راستای این سوال گردآوری شود که نظامهای مدیریت شهری در شکلگیری سکونتگاههای غیررسمی دارای چه سهمی هستند و چگونه باعث شکلگیری و قوام آنها میشوند. بر اساس یافتههای تحقیق، نظام برنامه‌ریزی شهری از طریق قوانین و اسناد مصوب بالادستی در کنار سایر عوامل، میتواند زمینساز شکلگیری پدیده اسکان غیررسمی در شهرهای ایران باشد. در این بین ارجاع ایدئولوژیک به امور واقعی همچون پایین بودن میزان شاخصهای توسعه انسانی همچون مهارت، سواد و...، نداشتن مهارت پایین در ارتباطگیری با مدیران شهری و عدم توانایی در صورتبندی مناسب از مسائلشان، توانایی اقتصادی پایین ساکنین، بیگانگی با فرهنگ شهروندی و خاستگاه روستایی آنها تنها میتواند سرپوشی بر ناتوانی نظامهای برنامه‌ریزی و سیاستگذاری شهری در نحوه برخورد با این مساله شهری در جامعه ایران معاصر باشد.

کلمات کلیدی:

سکونتگاههای غیررسمی، نظامهای برنامه‌ریزی و سیاستگذاری شهری، فقرای شهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/538708>

